

V sobotu jsme vyrazili v netradičně rozsáhlém počtu 5 lidí na Mistrovství České republiky na krátké trati. Výpravu statečných tvořili Karel, Alena, Lenka, Honza Eiselt a Petr Bílý. Na autobus to, pravda, zatím není.

Závody se konaly v okolí Teplic nad Metují, v CHKO Broumovsko. Čekaly nás tedy náročné terény plné skal. Pořádání se ujal Magnus Orienteering.

V sobotu bylo shromaždiště umístěno v kempu přímo pod závodním prostorem. Zabrali jsem si tedy verandu místní chatičky plnou (nepoužitého) toaletního papíru. Jako první jsem se do lesa vydala já, neboť mistrovské kategorie startovaly jako první. Na start to bylo kousek, cestou jsem ještě prošla karanténou a už jsem se mohla vrhnout do lesa. Začátek však tak rychlý nebyl, začínalo se vzhůru do kamenité stráni porostlé hustníky. První část trati byla tedy převážně kamenitá, v druhé polovině se vběhlo do tmavě zelených hustníků. Zde jsem utvořila svou největší chybu v závodě, neboť jsem v lese nedokázala rozlišit, co je bílé a co zelené. Závěr trati se běžel zpět po prudké stráni dolů na shromaždiště. Bohužel nejzajímavější skalní útvary byly v zakázaném prostoru první zóny, na skály jsme si tedy museli počkat do dalšího dne. Na posledních metrech závodu jsme ještě stihli zažít nával adrenalinu v podobě velmi prudkého seběhu do cíle.

Zruba hodinu po mém doběhu se do lesa vydal i zbytek výpravy. Tratě byli sice krátké, ale náročné. Díky tomu jsem před focením výpravy na doběhu stihla sníst těstovinový salát a něco si přečíst. Do A finále jsem se nakonec kvalifikovala jenom já a to velmi těsně, ostatním se moc nedařilo a Honza běžel kategorii T4, která se klasifikovala jako normální závod.

Ubytování jsme měli zamluvené na internátu místní hotelové školy, kousek od vstupu do Adršpašských skal. Sice jsme orientáři, ale když je možnost spát místo v tělocvičně na postelích, nějak jsme poslední dobou vyměkli. Vše jsme ale nezapřeli, všude jsme rozvěsili dresy a nechali vysmrádat boty. Na večeři jsme měli štěstí, do hospody jsme přišli ještě před velkým oddílem Turnova, takže jsme na jídlo nemuseli čekat moc dlouho a mohli jít trávit na vycházku do skal. Kousek za vchodem jsme hned absolvovali třísetschodový výklus na zříceninu Střmen, což se však osvědčilo, neboť druhý den se (u některých) výkony výrazně zlepšily. Procházka byla jako vždycky delší než se čekalo, procvičili jsme si však fantazii při rozpoznávání skalních útvarů. Také jsme došli k závěru, že někdo by měl začít navštěvovat umělecký kroužek za účelem rozvoje fantazie a představitosti.

Druhý den se shromaždiště přesunulo na menší louku (opět pod kopcem) z druhé strany hřebenu. Tady už si nás brousily zuby skály a hluboká údolí. Startovní časy se obrátily, nejdříve startovali veteráni, kategorie P2 a T4 a „nemedailové“ rozběhy. Opět jsem tedy byla pověřena focením. Na Karla jsem čekala, čekala a čekala, až jsem si musela odskočit na toiku a v tu chvíli doběhl i s Alenou, takže jsem focení jaksí promeškala. Mnoho orientáků se po doběhu chtělo jít ocachtat do lavorů. Alena tedy obětavě vystála frontu na lavór, bohužel v tom okamžiku hasiči zahoukali a byli pryč. Jak jsme se později dozvěděli, hasiči musejí především hasit ohně v okolních vesnicích a ne omývat orientáky. Pro opravdu čistotné se tedy nabízela jen říčka Metuje. Hodinu po doběhu výpravy jsem se vydala na start já. Vzhledem k tomu, že jsem postoupila jako poslední, startovala jsem dnes hned na začátku. Věděla jsem však, že závod bude orientačně velmi náročný, tak jsem běžela opatrně, což se nakonec vyplatilo. Hned na první kontrolu jsem doběhla o 2 minuty soupeřku startující přede mnou a během závodu jsem žádnou výraznou chybu neudělala, tudíž jsem z toho měla jen dobrý pocit. Je však pravda, že na předposlední kontrole jsem byla ještě čtvrtá, pak ale následoval přeběh přes údolí, které jsem však spíše přeplazila, tudíž jsem nakonec skončila sedmá. Závod se povedl i Aleně a Petrovi, bohužel Karel nechal na třetí kontrole 20 minut a Honza 10.

Nedělní trať se mi velmi líbila, byla mapově náročná a v lese nebylo moc hustníků. Jeden orienták to trefně pojmenoval jako Mistrovství ve výlezu a skluzu. Myslím, že ze závodu jsme odjížděli spokojeni, vždy zde panuje skvělá atmosféra.

Na závěr ještě další příspěvek do O - slovníčku: „Pojď, vodbrzdi to!“